

Sygn. akt IV KKN 20/98

W Y R O K
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 września 2000 r.

Sąd Najwyższy w Warszawie - Izba Karna na rozprawie w składzie następującym:

Przewodniczący: SSN – Andrzej Siuchniński (spraw.)

Sędziowie: SN – Feliks Tarnowski

SN – Zygmunt Stefaniak

Protokolant – Teresa Jarosławska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej – Franciszka Pasturczaka

po rozpoznaniu w dniu 14 września 2000 r.

sprawy **C. O.**

obwinionego z art. 51 § 1 kw

z powodu kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego

na korzyść obwinionego (SK IV [...])

od wyroku Sądu Rejonowego w B.

z dnia 1 lipca 1997 r., sygn. II Kws [...]

uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk w zw. z art. 45 § 1 kw postępowanie w sprawie umarza; kosztami postępowania w sprawie obciąża Skarb Państwa.

U Z A S A D N I E N I E

Sąd Rejonowy w B. wyrokiem z dnia 1 lipca 1997 r. sygn. II Kws [...] uznał C. O. za winnego tego, że w dniu 9 lipca 1996 r. wywołał awanturę w Sekretariacie Prezydenta Miasta w Urzędzie Miejskim w B., czym zakłócił spokój i porządek publiczny – tj. czynu wyczerpującego znamiona wykroczenia z art. 51 § 1 kw oraz w tym samym miejscu i czasie był w posiadaniu ręcznego miotacza gazu łzawiącego mimo, iż nie miał na to stosownego pozwolenia – tj. czynu wyczerpującego znamiona wykroczenia z art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 31 stycznia 1961 r. (z późn. zm.) o broni i amunicji (Dz. U. Nr 6, poz. 43) i na podstawie art. 27 ust. 1 cyt. ustawy z dnia 31 stycznia 1961 r. przy zastosowaniu art. 9 § 1 kw wymierzył oskarżonemu grzywnę w kwocie 150 zł z zamianą na 5 dni aresztu zastępczego.

Wyrok ten na podstawie art. 461 kpk z 1969 r. stał się prawomocny.

Kasację od tego wyroku wniósł, na korzyść skazanego, Prokurator Generalny.

Zarzucił w niej Sądowi Rejonowemu w B. mającą wpływ na treść wyroku rażącą obrazę art. 152, art. 357 i 455 kpk polegającą na nie przeprowadzeniu postępowania dowodowego i dokonaniu ustaleń faktycznych w oparciu o zeznania świadków nie ujawnione na rozprawie oraz dokumentach nie zaliczonych do materiału dowodowego i wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania na podstawie art. 45 § 1 kw.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna.

Naczelna zasada wyrokowania wyrażona w art. 357 kpk z 1969 r. nakazywała za podstawę wyroku przyjmować całokształt tych okoliczności, które zostały ujawnione na rozprawie głównej. Oznaczała ona więc, przede

wszystkim, że sąd nie może rozstrzygać o winie podsądnego opierając się na materiale dowodowym nie ujawnionym rozprawie.

Natomiast Sąd Rejonowy w B., orzekając w wyroku z dnia 1 lipca 1997 r., o winie C. O. obwinionego o popełnienie wykroczeń z art. 51 § 1 kw i z art. 27 ustawy z dnia 31 stycznia 1961 r. o broni i amunicji, rażąco naruszył wspomnianą regułę. Z zapisów protokołu rozprawy z dnia 1 lipca 1997 r. wynika bowiem jednoznacznie, że na tej rozprawie przeprowadzono jedynie dowód z jego wyjaśnień. C. O. nie przyznał się jednak do winy i potwierdził swoją wersję wydarzeń, jakie miały miejsce w dniu 9 lipca 1996 r. w Urzędzie Miejskim w B., przedstawioną na rozprawie przed Kolegium ds. wykroczeń (k. 19). Tymczasem Sąd Rejonowy, dysponując tylko dowodem z jego wyjaśnień, przystąpił do wyrokowania, mimo to uznał C. O. winnym popełnienia zarzucanych mu wykroczeń. Przy tym, jak wynika z uzasadnienia wyroku, odmiennie, niżby to wynikało z wyjaśnień obwinionego, ustalił stan faktyczny, powołując się na dowody jego obciążające i przeciwne jego wersji zdarzeń, mimo że tych dowodów na rozprawie nie przeprowadził. Jest zatem oczywistym, iż w ten sposób Sąd ten orzekał z rażącym pogwałceniem zasady bezpośredniości procesu karnego, realizację której przede wszystkim zapewnia przepis art. 357 kpk z 1969 r.

Stąd zawarty w kasacji wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku należało uznać za trafny.

Konsekwencją takiego rozstrzygnięcia musi być jednak umorzenie postępowania (o co zresztą wniesiono w kasacji), jako że wykroczenie zarzucane C. O. popełnione być miało w dniu 9 lipca 1996 r., zaś zgodnie z art. 45 § 1 kw (w brzmieniu obowiązującym w tej dacie) przedawnienie karalności takiego wykroczenia następowało z upływem roku, licząc od dnia jego popełnienia.

W tych warunkach Sąd Najwyższy orzekł o uchyleniu zaskarżonego wyroku i o umorzeniu postępowania w sprawie na podstawie art. 17 § 1 kpk w zw. z art. 45 § 1 kw.

Kosztami postępowania w sprawie obciążono, zgodnie z art. 632 pkt 2 kpk Skarb Państwa.

Przewodniczący: SSN (Andrzej Siuchniński)

Sędziowie: SN (Felix Tarnowski)

SN (Zygmunt Stefaniak)